

Dette Hovedproblem affødte jo, da Lovforslaget forleden var til Behandling, en varm Diskussion mellem det ærede Medlem Hr. Zahle paa den ene Side og de ærede Medlemmer Hr. Holstein og Hr. Pürschel paa den anden, foruden at det ærede Medlem Hr. Axel Møller i Forvejen havde fremsat forskellige Udtalelser om Spørgsmaalet. Under denne Diskussion spurgte det ærede Medlem Hr. Holstein mig udtrykkeligt, om Justitsministeren delte det ærede Medlem Hr. Zahles Opfattelse.

I og for sig er det rigtigt, hvad der ogsaa er fremhævet, at Spørgsmaalet om Højesterets Kompetence overfor Lovgivningsmagten ikke kan være afgørende for Spørgsmaalet om ens Stilling til offentlig Votering i Højesteret, uden for saa vidt som man maa sige — hvad jeg forleden Dag hævdede, da jeg selv bragte Problemet ind i Debatten — at for dem, der anser Højesteret for Forfatningens Slutsten og Lovgivningsmagtens foresatte, for saa vidt som Højesteret altsaa er Grundlovens Vogter overfor Lovgivningsmagten, maatte Rigtigheden af offentlig Votering dog være utvivlsom, idet man i det mindste af det afgørende Organ i en Forfatning af den Art, en fri demokratisk Forfatning med Højesteret som Slutsten, maatte kræve, at dens Afgørelser traadte frem i det fuldeste og klareste Dagslys, saa omhyggeligt og ansvarsfuldt begrundede som muligt. Naar Forholdet var det, at ikke alene Borgerne skulde rette sig derefter, men at de båndt Administrationen og endog selve Lovgivningsmagten, Rigsdagen og Kongemagten, maatte der ikke være noget, der kunde være tvivlsomt, intet uklart, intet ubegrundet. De afgørende Statsfaktorer maatte dog i hvert Fald have fuld Besked om Højesterets Stilling, og en saadan kan man i Virkeligheden kun sikre sig ved Kravet om offentlig Votering.

Det var det, jeg hævdede forleden Dag. Men som Forholdet nu i det hele er kommet til at ligge i denne Debat, vil det formentlig føles rimeligt, at jeg besvarer det af det ærede Medlem Hr. Holstein rejste meget vigtige Spørgsmaal. Det vilde, forekommer det mig, efter det, der er passeret, se noget ejendommeligt ud, om man fra Regeringens Side vilde forholde sig tavs, selv om Redegørelsen naturligvis paa ingen Maade kan blive udtømmende, men alligevel vil tage en Del af Tingets Tid. Særlig lang Tid skal jeg dog ikke lægge Beslag paa, af den gode Grund, at en virkelig dybtgaaende Indtrængning i dette meget omfattende Problem, der i alle Lande har sat Sindene i Bevægelse lige fra den franske

Revolution til Dagen i Dag, praktisk talt har været mig umulig paa det Par Dage, der er gaaet, naar alt løbende Arbejde skulde passes, og naar Forholdet var det, at jeg ikke vilde besvare et Spørgsmaal af den Karakter uden personlig at gennemgaa hele Materialet. Det er derfor blevet nogle strenge Aftener, det ærede Medlem Hr. Holstein har forvoldt mig, men de har været interessante.

Som bekendt tror næsten alle den sidste Menneskealders Jurister, der har haft den Fornøjelse at faa Statsret doceret enten af den yderst konservative Professor Matzen eller af Professor Knud Berlin, som jo endnu ikke er Fascist, at det efter dansk Ret nærmest er et fastslaaet Dogme, tiltraadt af Højesteret, — hvad man bl. a. kan se af Højesteretsdommer Orluks Attikel i „Tidsskrift for Retsvidenskab“ for 1921—22 —, at Højesteret kan afgøre, om en i øvrigt gyldigt vedtagen og af Kongen stadfæstet Lov er grundlovsstridig og isaa Fald altsaa kan betragte den som ugyldig, ulovlig, ikke eksisterende. Det ærede Medlem Hr. Heilesen nævnte jo forskellige af de danske Forfattere, der var henholdsvis for og imod dette Standpunkt, og tilføjede, at det vilde være umuligt at gennemgaa og udvikle de forskellige Synspunkter. Det er naturligvis rigtigt, men det er ikke umuligt at anføre de Hovedargumenter, som er afgørende for mit, og jeg tror den samlede Regerings Syn paa denne Sag her i Landet efter den gældende Grundlov, og det vil jeg nu forsøge.

Jeg har den stik modsatte Opfattelse af den, Matzen og Berlin gør gældende, og jeg skal, for at man ikke skal tro, at den svæver i Luften, støtte mig paa lige saa konservative Autoriteter som de ærede Modstandere af denne Opfattelse. Jeg støtter mig navnlig paa Nellemann, der i øvrigt ikke var særlig revolutionært anlagt, og jeg kunde ogsaa citere selve den danske Juras Ypperstepræst, Ørsted. Denne sidste stillede sig paa den grundlovgivende Rigsforsamling op ved Siden af Tscherning, og kan heller ikke erkende, at Domstolene efter Loven er sideordnet tredje Statsmagt — det er altsaa det, som det ærede Medlem Hr. Axel Møller paastaar. Denne Udtalelse af Ørsted blev fremsat under Behandlingen af Udvalgets Forslag om til Reglerne om den selvstændige grundlovgivende Myndighed at føje følgende: Alle Love og Anordninger, der er i Strid med Grundlovens Bestemmelser, er for saa vidt uden Gyldighed — et Forslag, der blev forkastet.

Nu skal jeg i øvrigt foreløbig holde